

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 27.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790436528/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

en Hat eller Schavl, der lignede hendes, som jeg fortvivlede naar Hat-ten eller Schavlet kom nærmere og jeg opdagede at jeg havde taget Feil. Timerne forløb, og jeg gav mig til at speculere paa hvilke andre Gader der var Rimelighed for, at hun kunde passere; men da Rimeligheden desværre var lige stor for de fleste Gader her i Byen, og et længere Ophold i Vimmelskafet syntes mig utaaleligt, begyndte Haabet at svækkes for mig, og jeg at frygte for at maatte overlade vort Møde til den lunefulde Skjæbne. Dog ganske vilde jeg ikke overgive mig, jeg gik op til en Conditior paa Routen og indquarterede mig der ved Vinduet til det blev mørkt, og jeg altsaa maatte opgive Haabet for den Dag, Men heltemodig var min Udholdenhed; i tre Dage mødte jeg i den tidlige Morgen hos Conditoren og indtog min Plads ved Vinduet, som jeg ikke veeg for Mørket forjog mig; og som der staaer i Kæmpeviserne: Den fjerde Dag ad Qvelde – da viste sig i mit Speils Horizont en hvid Hat og et grønt Schavl. Jeg stormede ud og fulgte efter, og da hun dreiede om ad en Gade, der var mindre befærdet, nærmede jeg mig og sagde:

Jeg har maattet vente længe, Frøken, inden jeg fik Leilighed til at tilbagelevere, hvad jeg var fræk nok til at berøve Dem.

Hun blev noget forskrækket ved min Tiltale, men da hun gjenkjendte mig, svarede hun roligt:

Ah, det er Dem; ja, har De maattet vente for at gjengive mig min Handske, er Skylden da i ethvert Tilfælde Deres egen. Men fly mig den.

O, Frøken, det var ikke ene for at give Dem den stakkels Handske, at jeg har ventet med Utaalmodighed; jeg ventede for at finde en Leilighed til at see Dem, til at tale med Dem, til at sige Dem, at jeg troer jeg elsker Dem; ja, Frøken jeg troer det, jeg veed det ikke; thi uagtet jeg er tyve Aar har jeg endnu aldrig kjendt Kjærlighed. Jeg skammer mig ikke ved at tilstaae det, især nu da jeg er moralsk overbevist om at jeg elsker; – o ja, anderledes kan jeg ikke forklare den Uro, der har bemestret sig mig, denne Higen efter at see Dem, denne uimodstaelige Drivt til at sige Dem det, uagtet jeg af Deres vrede Blik og mørke Ansigt seer, at jeg maaskee fornærmer Dem.

Hun saae virkelig meget vred ud, og det var langt fra i nogen opmuntrende Tone at hun sagde:

De gaer rask tilværks; det er anden Gang, jeg er beæret med Deres Nærværelse, og allerede en Erklæring.